

DOLENJSKO GEODETSKO DRUŠTVO – ŽE OD LETA 1977

Boštjan Pucelj

Ob ustanavljanju Dolenjskega geodetskega društva me še ni bilo niti v načrtu, zato se v zgodovino nastanka ne bom poglobljal. Čez 40 let me ne bo morda niti več na zemljevidu, zato tudi o daljni prihodnosti raje ne bom pametoval, saj si mora vsaka generacija ustvariti svoj prostor. Ker bodo o dosežkih in zmotah našega dela pisali kronisti in zgodovinarji, ponujam le nekaj misli in podatkov za prihodnje borce.

Če sem nekoliko pesimističen, bi lahko dodal, da društvena dejavnost zamira. Hiperaktivnih članov, ki so s srcem in denarnico živeli za društva, je vsako leto manj. Novi člani neradi pristopijo, saj se danes tudi članarina šteje kot strošek, in čas, ki nam je na voljo, ne dopušča veliko več od branja spletne pošte in hitre kave na mimobežnem srečanju. Četudi smo včasih še okopavali svoj krompir, sami ulivali plate in ličkali koruzo, danes brez vseh teh opravil vseeno nimamo nobenega časa. Enačba se enostavne ne izide.

Na srečo je geodezija veda, ki rešuje lokalne in globalne težave. Pravzaprav v geodeziji vedno kaj rešujemo. Če težava ni tehnične narave, je upravne, če ni upravne, je pa medosebne. In mi poznamo rešitev za vsakogar. Morda je ne najdemo takoj, ampak sčasoma se pač pojavi, če jo iščemo in hočemo najti.

Naše društvo šteje kakšnih sto glav, vsako leto izvedemo nekaj tradicionalnih in nekaj občasnih aktivnosti. Nekaj malega sestankujemo, nekaj več telefonarimo, še veliko več pa pisarimo. Pokrajina, ki jo pokrivamo, je izredno lepa, gričevnata, vinorodna, predvsem pa smo ponosni, da lahko vodo pijemo iz javnega vodovoda. Vse parcele so oštevilčene, meje pa še niso povsod določene.

Pred kratkim smo odprli razstavo Geodetski instrumenti na Slovenskem s poudarkom na Dolenjski v Dolenjskem muzeju Novo mesto. Razstava (kot tudi knjiga) je nastala v sodelovanju s številnimi institucijami. Če smo nekoč skrbeli za svojo parcelo ali več njih, je danes edina rešitev, da potrkamo pri sosedih in jih povabimo na kos jabolčne pite. Hitro se najdejo skupni interesi, drugačni pogledi in simpatije. Vsak je po najboljših močeh opravil svoje, in nastal je dogodek, ki je presegel društvene, strokovne ali muzealske okvirje. Preprosto si moramo priznati, da nismo sami, da potrebujemo drug drugega, da le tako lahko potisnemo našo družbo v smiselno prihodnost.

Geodezija je idealna za sinergijo z vsemi strokovnimi in nestrokovnimi panogami. Povsod smo neposredno ali vsaj posredno prisotni. Še v kuharskih knjigah jo najdemo, če imate vsaj malo domišljije. Geodetske podatke si lastijo mnogi. Večina jih niti ne razume in jih samo vpisujejo v svoje aplikacije ali produkte. Pomembno pa je, da ne čakamo povabil, ampak projekte tudi sami ustvarjamo ali pa jih obudimo, če so zamrli. Tu vidim vlogo društev, da s svojo ekipo in energijo zakopljejo prvo lopato k projektom, ki niso komercialno zanimivi, so pa nujni za razvoj, zgodovino, prepoznavnost vsake stroke. Člani društva so danes terenski geodeti, upravni delavci, raziskovalci, simpatizerji in drugi. Če ta četa ne ustvari presežka, postanemo debatni krožek. Seveda so obdobja, ko se učimo, raziskujemo, rastemo, in so časi, ko

zapustimo bazni tabor ter povlečemo kakšno prvenstveno smer. Morda so moja pričakovanja previsoka, morda kdo vidi povsem drugačno plat zgodbe, zato je dobro, da je predsednikovanje v društvu omejeno na dva mandata.

Ob 30-letnici smo izdali zbornik o delovanju društva na 56 straneh z mehкими platnicami. V branje ponujamo poglobljene zgodovinske podatke o dejavnostih društva in administraciji, pa tudi anekdote in časopisne izrezke. Intenzivno zbiranje podatkov nikakor ni bilo enostavno in na koncu smo ugotovili, da imamo torzo (nepopolno ohranjena ali nedokončana podoba telesa). Mag. Brane Kovač je z izrazom hotel povedati, da nismo še rekli zadnje.

Danes, deset let pozneje, je mag. Janez Slak poskrbel, da smo uresničili njegovo zamisel o knjižni izdaji, posvečeni geodetski opremi, ki se je uporabljala na Slovenskem za vzpostavitev in vzdrževanje katastra. Projekt je bi preprosto prevelik za naše društvo in smo ga uresničili s pomočjo Zveze geodetov Slovenije. Nastala je knjiga s trdimi platnicami na 498 straneh dvojezične vsebine. Če predpostavimo, da se bo trend knjižnih izdaj, skupaj z linearno rastjo debeline publikacij, nadaljeval čez deset let, moramo najprej najti knjigoveznicu, sicer se bomo znašli pred veliko težavo. Težavam pa se znamo v našem društvu resno postaviti po robu.